

1. Indledning

Ændringsloven har to overordnede formål: For det første skal loven sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivet. For det andet skal loven sikre en række nødvendige ændringer af lov om erhvervsfremme på baggrund af den såkaldte "varepakke".

1.1. Lovændringer som følge af servicedirektivet

Loven har bl.a. til formål at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EU-Tidende nr. L 376 af 27. december 2006, s. 36) i det følgende benævnt "servicedirektivet" eller "direktivet". Direktivet gennemføres desuden i Lov om tjenesteydelser i det indre marked samt i relevant sektorlovgivning. Servicedirektivet skal være gennemført i national ret senest den 28. december 2009.

Lovens formål er – i overensstemmelse med servicedirektivet – at sikre et mere velfungerende indre marked for tjenesteydelser, hvor der er ligevægt mellem markedsåbning på den ene side og på den anden side bevarelse af offentlige tjenesteydelser og arbejds-markedsmæssige og sociale rettigheder samt forbrugerrettigheder under hensyntagen til bl.a. den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed, den offentlige orden og miljøet.

Et mere åbent indre marked for tjenesteydelser er vigtigt for at fremme økonomisk vækst og jobskabelse både i Danmark og i resten af EU. På nuværende tidspunkt hindrer en række barrierer på det indre marked tjenesteydere, specielt små og mellemstore virksomheder (SMVer), i at udstrække deres aktiviteter over de nationale grænser og drage fuld fordel af det indre marked. Undersøgelser peger på, at disse barrierer er ganske betydelige. Servicesektoren udgør eksempelvis 70 % af BNP og beskæftigelsen i EU, men kun 20 % af handlen mellem EU-landene. Dette svækker konkurrenceevnen på verdensplan for europæiske tjenesteydere. Det er en forudsætning for at øge væksten i EU's økonomi, især hvad angår beskæftigelse og investeringer, at der skabes et mere åbent marked med færre hindringer for at udbyde tjenesteydelser på tværs af grænserne i EU.

Loven skal sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivets kapitler om administrativ forenkling, etableringsfrihed for tjenesteydere, fri bevægelighed for tjenesteydere og tjenesteydernes kvalitet. Formålet med loven er også at gennemføre hovedparten af servicedirektivets krav om, at tjenesteydere skal give tjenestemodtagere en række oplysninger.

1.2. Ændringer af erhvervsfremmeloven

Loven har bl.a. til formål at ændre lov om erhvervsfremme, bl.a. på baggrund af de to forordninger i den såkaldte "varepakke", dvs. Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93 (EU-Tidende nr. L 218 af 13. august 2008, s. 30) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF (EU-Tidende nr. L 218 af 13. august 2008, s. 21). Den førstnævnte forordning benævnes herefter "forordning nr. 765 om akkreditering mv.", og den anden forordning benævnes herefter "forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse".

Forordningerne er direkte gældende og skal derfor ikke gennemføres i dansk ret. For at forordningerne kan anvendes i praksis, vurderes det dog nødvendigt at foretage visse administrative ændringer af lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme. Ændringerne er nødvendige for at administrere den del af forordningen om akkreditering mv., bl.a. så der i Danmark kan udpeges et nationalt akkrediteringsorgan, ændringer, som det fremgår af dette ændringslovforslag, jf. ændringerne af lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme.

Forordning nr. 765 om akkreditering tilvejebringer en retlig ramme for akkreditering og markedsovervågning, der skal sikre, at markedsførte produkter, som er omfattet af fællesskabslovgivningen, lever op til kravene om et højt beskyttelsesniveau for f.eks. sikkerhed, sundhed, forbrugerbeskyttelse og miljøbeskyttelse. Forordningen skal være med til at styrke varernes frie bevægelighed i det indre marked. Det overvejende hensyn i den del af forordningen, der omhandler akkreditering, er, at der skal opbygges en meget høj grad af tillid til akkrediteringssystemet. Med forordningens vedtagelse vil et akkrediteret certifikat, der er erhvervet i ét medlemsland, kunne anvendes direkte i et andet medlemsland. Dermed undgås dobbeltarbejde med omkostninger til følge.

Akkreditering er ikke et nyt begreb. Akkrediteringsydelse udbydes allerede i EU's medlemslande, men de er ikke hidtil blevet reguleret på fællesskabsplan. Det har ført til, at medlemslandene har organiseret de nationale akkrediteringsorganer på meget forskellig måde og med deraf følgende varierende grad af harmonisering af akkrediteringsaktiviteterne. Med forordningen tilvejebringes en ensartet overordnet